

Scénář_ZŠ Řevnice

- 1. Spoják: Paní učitelka Václava Hrochová během našeho rozhovoru velmi živě vzpomínala na svého dědečka, který bojoval v 1. světové válce. (7 s)**

Vstupy

11:05-11:18 „Co se týká tatínkova tatínka, to byl dědeček legionář, co byl teda napřed na italský frontě, tam byl zraněný a pak teda v Rusku, kde se vzdali vlastně do zajetí“ (12 s)

13:22-13:29 „na tý západní frontě vlastně byl zraněnej, ho to zasypalo a neslyšel potom na jedno ucho“ (7 s)

11:22-11:33 „Strašně nerad o tom mluvil, on vůbec prostě na to nechtěl vzpomínat a paradoxně se vracel z Vladivostoku, takže pozdě.“ (10 s) **(celkem 37 s)**

- 2. Spoják: S druhým dědečkem si často povídala. Dozvěděla se mnoho zajímavostí, hlavně z období 2. světové války. Ale byly události, o kterých dědeček mluvit s nikým nechtěl. (10 s)**

Vstupy

16:42-17:04 „Když vozil z venkova jídlo, on byl strašně drobounkej a kolem sebe babička mu ušila takovej pás a vždycky od těch příbuzných, že jo, protože nepocházeli z Prahy, tak ty mu dali prostě všechno možný k jídlu a von to nosil obtočený kolem sebe, jezdil vlakem, takže kdyby ho chytli, tak to by byl průšvih.“ (22 s)

35:56-36:06 „O čem děda nikdy nemluvil, to bylo povstání (pražské), on prostě odešel 5. května z domova a vrátil se 9.“ (10 s) **(celkem 42 s)**

- 3. Spoják: Srpen, roku 1968, trávila paní učitelka, stejně jako každé prázdniny, na táboře. Ovšem tento rok to bylo jiné. (8 s)**

Vstupy

5:26-5:28 „v tý době jsem byla opět na táboře“ (2 s)

5:48-6:09 „A ted'ka tam všude jezdily tanky a vozy a samozřejmě první dojem, protože jsem měla kamarádky, který tam se mnou byly v oddíle a bydlely u rozhlasu, takže samozřejmě pláč, co se děje. Vedoucí nám vysvětlovali, že jsme obsazeni. (21 s)

6:52-7:17 „Tam byli vedoucí, měli tam, udělali na prostěradle kříž červenej, aby tam nevjížděli, ty nám málem zajeli, ale potom do toho tábora už nevjeli tankem. No a zpátky z tábora jsme se dostávali tak, že jsme měli přes okna autobusu červenej kříž.“ (25 s)

7:22-7:28 „A kdybych nebyla na táboře, tak už tady nejsem, tak jsem v Rakousku. Moji rodiče byli ve Vídni“ (6 s)

8:13-8:14 „Měla jsem strach o rodiče“ (1 s) **(celkem 57 s)**

- 4. Spoják: K sportu ji přivedl tatínek, takže se mu věnovala odmala. Se sportovním nadáním se naše pamětnice asi už narodila. Vyzkoušela všechny možné druhy sportů, střílela, plavala, hrála házenou. (10 s)**

Vstupy

2:38-3:07 „Jak jsme se odstěhovali do Malešic, tak jsem začala hrát basket, no a souběžně s tím jsem dělala potom atletiku na Spartě. Ale znáte to, rodičům se nelíbil prospěch, hlavně mamince, tatínkovi to tenkrát bylo celkem jedno, ten byl spíš přes ten sport, takže jsem si musela vybrat, buď basket nebo atletika, takže jsem si tenkrát vybrala basket“ (29 s)

3:16-3:31 „Když mi tenkrát říkali, že jsem byla vybraná, a že se mám snažit do juniorský, tak mně vylítlo koleno, a tím jsme skončili, jako s reprezentací.“ (15 s) **(celkem 56 s)**

5. **Spoják: Paní učitelka Hrochová si celý život přála učit ve škole. Přestože studovala sportovní gymnázium a zkoušky na vysokou školu úspěšně složila, přijata nebyla. V tuto chvíli ji zasáhla politická zvůle. Naštěstí se jí sen splnil a u nás v Řevnicích učí již 13 let. (15 s)**
6. **Jaké je vaše životní motto?**

Vstup

43:22-43:24 „Nejhorší srážka je srážka s blbcem“ (2 s)

Celkem přibližně 3:30